

[Birte Nyby Sørensen]

simumsbeløbet fra 1.000 kr. til 1.500 kr. må vel regnes for en rimelig pristalsregulering.

CD foreslår, at man udvider antallet af fradragsberettigede foreninger til også at dække politiske foreninger.

Jeg kan tilsige CDs positive indstilling til udvalgsbehandling af lovforslaget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nej, jeg synes ikke, det er nogen god idé at gennemføre dette lovforslag. Jeg har aldrig kunnet begribe – og der er ingen, der har kunnet forklare mig det, men det kan være, hr. Arne Bjerregaard kan – hvorfor det skal være sådan, at en arbejdsmand, hvis han giver 1.000 kr. til Indre Mission, ud over de 100 kr., som han ikke kan få godtgjort, får godtgjort ca. 500 kr., medens hans arbejdsgiver, hvis han giver 1.000 kr., får godtgjort 700 kr. Det er da lidt tosset, at det skal være dyrest for den, der har dårligst ved at klare gaven, at forære disse penge væk og bliver meget billigt for den, der har nemt ved at give gaven. I det omfang, vi skal beholde den slags, ville det være meget nemmere at gennemføre den ordning, at den, der giver støtte til en forening eller et formål, som kan godkendes, må dokumentere, at pengene er indbetalt, hvorefter vedkommende hos staten kan få udbetalt det samme beløb, som er givet, indtil et eller andet maksimum, vi kan blive enige om. Det ville da være meget nemmere. Så ville arbejdsmandens og direktørens gave være lige velkomne og lige gode hos modtageren.

Nu sagde skatteministeren, at man vil gennemføre den ordning, at mand og kone skal have hver sit fradrag. Egentlig er jeg tilhænger af, at denne ordning ophæves i hvert fald i dens nuværende form, men så længe vi har den, bør kvinder også være omfattet af den, uanset om de er gift eller ej.

Wilhelm (VS):

Det fradrag, vi her taler om, burde efter vores mening aldrig have været indført, men det kunne næsten lyde, som om der kan komme det gode ud af kristeligt folkepartis initiativ, at vi måske kan få det afskaffet, for så vidt jeg kan høre på socialdemokratiet, SF og de radikale – og vi vil også gerne være med – er der nu et bekvemt flertal for at få det afskaffet.

De indvendinger, der har været mod de 1.500 kr., gælder jo præcis lige så meget for de 1.000 kr., som hr. Bernhard Baunsgaard udmærket gjorde rede for. Det er et urimeligt fradrag, og der er konstateret et flertal for, at det er urimeligt, og så kan det vel ikke være et spørgsmål om, hvorvidt det skal være 1.500 kr. eller man skal køre videre med et forkeret og urimeligt fradrag på 1.000 kr., så lad os benytte kristeligt folkepartis initiativ til at få det afskaffet.

Det kan godt være, at det ikke lige var det, kristeligt folkeparti havde ventet sig, men på den anden side kan ingen vel påstå, at kristeligt folkeparti har gjort andet end at gribe ned i posen, for de har ikke engang lagt så megen vægt på dette forslag, at de har ajourført deres bemærkninger. Vi kan stadig væk læse følgende i bemærkningerne til lovforslaget:

»Ifølge oplysninger fra ministeren for skatter og afgifter tyder de foreliggende oplysninger på, at der for indkomståret 1978 vil blive fratrukket gavebeløb ... på i alt omkring 35–40 mill. kr.«.

Det var præcis det samme, mener jeg, som stod der, da kristeligt folkeparti fremsatte forslaget i 1979. Nu er det ikke længere nogle oplysninger, der tyder på et eller andet, men simpelt hen et forslag, der uden så meget som at være ajourført bare tekstligt er hentet op af posen.

Men jeg skulle ikke have noget som helst imod, hvis dette initiativ gav anledning til, at socialdemokratiet, de radikale, SF og VS fandt ud af at benytte lejligheden til at afskaffe det helt.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi erkender, at der, siden den fradragsret i sin tid blev gennemført, har været en udvikling på mangfoldige områder i vort samfund, også på det sociale område. Vi har fået et veludviklet socialsystem siden, og der ydes også bidrag fra offentlige kasser til støtte for både det ene og det andet af gode formål, og en gang imellem kan man få den tanke, at det hele måske endda er for veludviklet og for generøst. Men alligevel mener vi, at der, uanset hvor meget der ydes fra det offentlige side, altid vil være brug for private institutioner og foreninger til at udfylde de huller og de mangler, der altid vil være i, om jeg